

STRHLIJÍCÍ PŘÍBĚH
O AMBICÍCH, VĚRNOSTI
A TEMNÉ STRÁNCE
DVACÁTÝCH LET

GLATZ, TOMASZ ZEMĚ PÁNA DUSZYŃSKI BOHA

Klasická detektivka je přežila i tak, jak si říká její vlast-
ní populární tajemství. Šel se to po světě i trochu jinou cestou,
až došlo k tomu, že jako roku 1980, se objeví vlivní do
oblasti detektivky a tak se generují lidé objevují klasiku
a novou. Nejenomže se vlivní lidé, jako tomu je v naší zemi
klasika - spíše a občasem starých detektivů se do toho
vstupí a vlivní detektivky jako například první
klasika detektivky a vlivní klasika detektivky, například Jan
Pavel Jan, takové vlivní detektivky, které se to mohou
přítel objevit.

Druhý díl
detektivní
série

GLATZ

TOMASZ DUSZYŃSKI

GLATZ

Země Pána Boha

sloart

Copyright © Tomasz Duszyński, 2020
Translation © Michael Alexa, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2023
Published by arrangement with
krainaksiazek.pl Sp. z o.o., Wrocław, Polska
All rights reserved

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

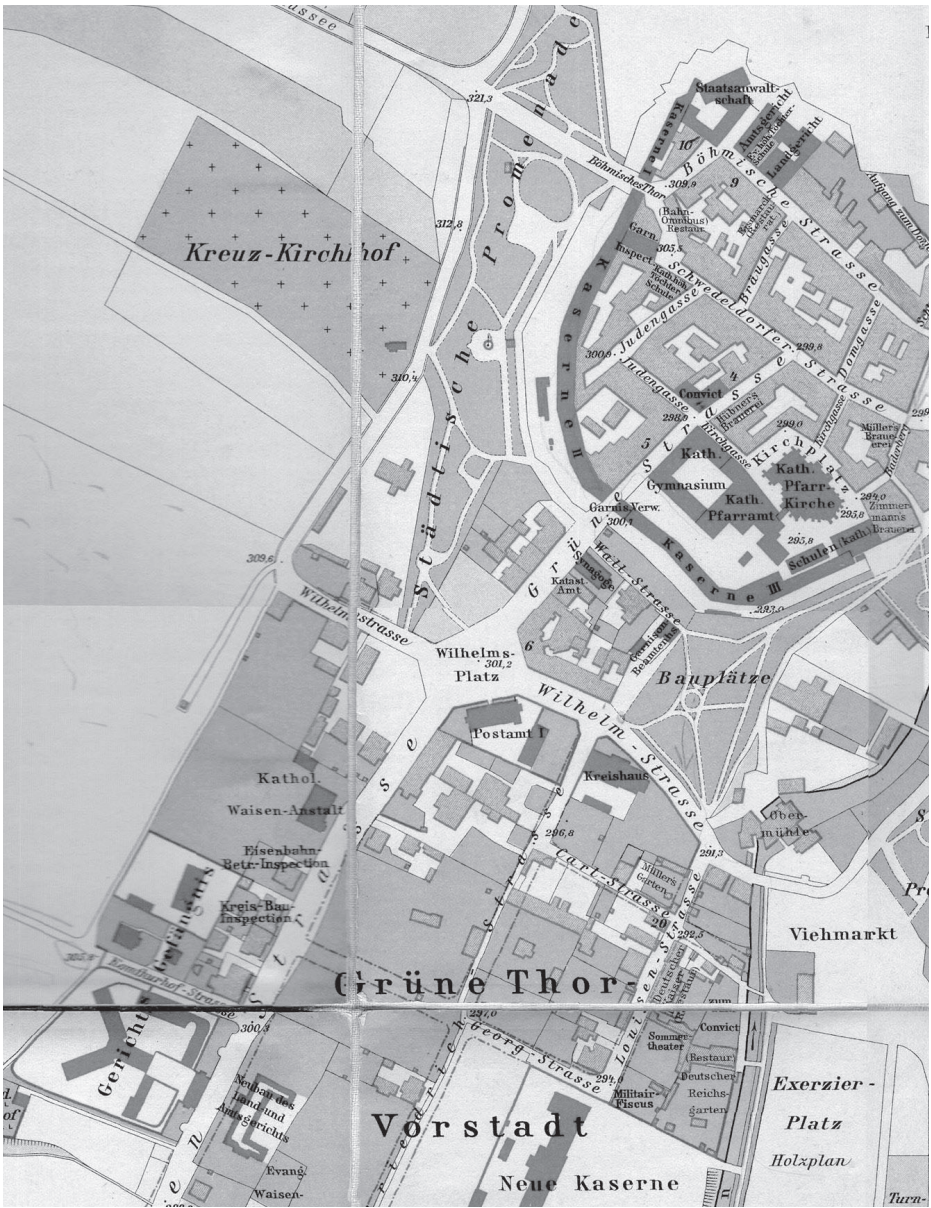
Z polského originálu *Glatz. Kraj Pana Boga*
poprvé vydaného v roce 2020 v nakladatelství SQN
přeložil Michael Alexa
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023
Editorka Marie Iļašenko
Redakce Martin Beneš
Korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0449-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Blance, Monice, rodičům a milovníkům Kladska

Za zpřístupnění mapy Glatzu děkujeme Veřejné vojvodské knihovně ve Valbřichu.

Citát na s. 103 – se zřetelem k původnímu překladu Jerzyho Łanowského do polštiny přeložila Alice Urbanová (lat. „Vita brevis hominum variis obnoxia curis. Mane vi-
ret. Languet vespere. Nocte cadit. Quod pia fata volunt.
Hominum noinvidat ollen vota. Sit in votis. Quod pia fata
volunt“).

SEZNAM ULIC A NÁMĚSTÍ

HISTORICKÝ NÁZEV

SOUČASNÝ NÁZEV

GLATZ

Am Böhmischen Tor
Am Frankensteiner Tor
Bahnhofstrasse
Böhmische Strasse
Brücktorberg
Domgasse
Frankensteiner Strasse
Gartenstrasse
Gerbergasse
Grüne Strasse
Herrenstrasse
Judengasse
Kirchplatz
Kirchgasse
Königshauer Strasse
Mälzstrasse
Minoritenstrasse
Niedergasse
Parkstrasse
Promenadenweg
Ring
Rossmarkt
Ross Strasse
Sellgittplatz
Schwedeldorfer Strasse
Uferstrasse
Wasserstrasse
Wilhelmsplatz
Wilhelmstrasse

KLADSKO

ul. R. Traugutta
ul. Nadrzeczna
ul. Kolejowa
ul. Czeska
ul. Wita Stwosza
ul. Tumska
ul. W. Łukasiewicza
ul. Bohaterów Getta
ul. Braci Gierzyńskich
ul. Wojska Polskiego
ul. Lutycka
ul. I. Łukasiewicza, ul. Muzealna
plac Kościelny
ul. Kościelna
ul. Śląska
ul. Połabska
ul. I. Daszyńskiego
ul. Niska
ul. F. Szarego
ul. Wiejska
pl. B. Chrobrego
ul. A. Grottera
ul. J. Matejki
pl. Jedności
ul. Armii Krajowej
ul. Śląska
ul. Wodna
pl. W. Jagiełły
ul. T. Kościuszki

Zimmerstrasse
Der Zwinger

BAD REINERZ
Glatzer Strasse
Schlosserstrasse

STREHLEN
Bahnhofstrasse
Münsterberger Strasse
Polnischegasse

ul. Łużycka
ul. Nad Kanałem

LÁZNĚ DUŠNÍKY
ul. Kłodzka
ul. Zamkowa

STŘELÍN
ul. Bolka I Świdnickiego
ul. Gen. T. Kościuszki
ul. Zamkowa

KLADSKÉ HRABSTVÍ, ÚNOR 1916

Bolest ji vytrhla z neklidného spánku. Pronikala celou dlaní i zápěstím, dávala o sobě vědět také tepáním v hrudi. Spolu s bolestí přišlo uvědomění, že všechno, co během posledních patnácti dvaceti hodin prožila, se skutečně stalo. Ještě chvíli v sobě schraňovala střípky snu, jako by ji měly ubránit před skutečností.

V hlavě se jí stále ozývaly tóny klavíru, strun jitrných jemnými dotyky kláves. Zdálo se jí o rozhovoru, ke kterému došlo před několika dny, když jí otec ukazoval Chopinův pomník v Lázních Dušníky. Procházeli se mezi vilami a lázeňskými budovami, dokud nepřišli ke „kurhausu“, nevelkému společenskému domu uprostřed lázeňského parku. Tam otec začal vyprávět, jako obvykle se zápaem a dojetím, které v ní vyvolávaly poněkud trapný úsměv. Tatínek ji odmalička nutil do hry na klavír. Myslela si, že si takto plnil vlastní sny. Viděl v ní svůj talent a naléhal, aby o něj pečovala, věřil, že se rozvine s takovou silou, jakou by nikdo nečekal.

Napřed se učení bránila. Prošla všemi etapami vzpoury, aby během každé přehrávky před rodinou svému učitel i rodičům ukázala chladnou lhostejnost. Učili ji, aby nechuť skrývala. Po určité době se ukázalo, že musí skrývat něco úplně jiného. Hra ji začala těšit, přitahovala ji systematická a rutina, ve kterých našla místo i pro vlastní interpretaci. Čím dál víc se začala nimrat v hudbě. Jistě proto ji tolik potěšilo, že jí tatínek objednal nový nástroj od Wilhelma Olbricha, výrobce klavírů z Kladska.

Zařinčel zámek, dveře zaskřípěly a otevřely se dokořán. Pokřčila nohy a zároveň se přikryla starou páchnoucí dekou.

Několik tupých, těžkých kroků. Blížil se k ní muž. Pozorovala jej. Na hlavě měl pytel s vystříženými otvory pro oči. Ten, co předtím. Na stolec u postele položil talíř s jídlem a hrnek s vodou. Třetí jídlo, předchozích se ani nedotkla.

Zkontroloval nočník. Tentokrát jej nepoužila, bylo to pro ni ponižující, navíc bolestivé, protože musela zkroutit upoutanou ruku, aby se sesunula z postele a vykonala potřebu. Zalomcoval s želízky, která byla připevněna k bytelnému kovovému rámu. Sykla bolestí, ačkoli nechtěla dát najevo slabost. Kousnutí do rtu jí nepomohlo.

Tmavou postavu si prohlížela se strachem a nenávistí. Již přestala klást otázky, věděla, že ten mlčící jedinec nevyřkne jediné slovo. Nenechal se vyprovokovat. Chvíli si byla jistá, že by se jí volnou rukou podařilo dosáhnout na jeho pokrývku hlavy, nakonec od nápadu upustila. Takový impulzivní reflex by mohla být velká chyba. Možná bylo lepší nevědět, kdo to je. Místo toho se snažila zachytit jeho pach. Nosem lačně nasávala zatuchlý vzduch.

Muž si ji ještě chvíli prohlížel, nakonec se otočil, odešel z místnosti a zamkl.

Nacházela se ve sklepe nasáklém dráždivým pachem starých brambor. Bylo tu ale sucho a místnost se v šeru mohla zdát jako obyčejný pokoj v zanedbané dílně. Neustále všechno zkoumala a naslouchala. Měla na to dost času. Zdroj zvuků, které k ní doléhaly, se nacházel o patro výš. Někdy slyšela kroky více než jedné osoby, někdy šoupaní židle, mumlání, které jí chvílemi připomínalo bublání vody v trubkách.

Mimo budovu to bylo jiné. Tam panovalo ticho. Nejspíš se nacházeli stranou od lidí – první hodiny od únosu ji nechali křičet až do ochraptění. Pak se znovu otevřely dveře. Byla si jistá, že ji budou chtít utiшит, že jí dají rouбіk nebo ji dokonce zbijí. Nic takového se nestalo. Maskovaný jedinec před ni položil jídlo, zkontroloval pouta a odešel. Byla příliš překvapená a unavená, aby ze sebe vypravila jakýkoli nový zvuk. Už věděla, že její zoufalé volání nikdo neuslyší.

Ten člověk kulhal. Počíнал si přitom ovšem nemotorně, jako by se nemohl rozhodnout, zda zatížit levou či pravou nohu. Došla k závěru, že to dělá naschvál, jako by ji chtěl zmást a odvést pozornost. Byla si skoro jistá, že je to někdo, koho zná, nebo koho by aspoň poznala. Mlčel, za celou dobu neřekl ani slovo. Proč?

To bylo samozřejmě dobré znamení. Do té doby jí nijak zvlášť neublížili. Drželi ji pod zámkem, jinak nic. Věřila, že

ji nebudou chtít zabít. K čemu by jim jinak všechna ta opatření byla?

V tomto závěru nacházela útěchu. Domnívala se, že ji unesli kvůli výkupnému. V hledáčku byl její otec, kladský dovozce a výrobce doutníků. Jeho dcera měla proklestit cestu k jeho peněženke.

Zamračila se. Ten pach, když únosce stál u ní. Bylo na něm něco povědomého.

Ještě včera brala rašelinné koupele a nalévala se vodou z léčivých pramenů, která vůni i chutí připomínala pukavcový nálev. Vybavená skleničkou s brčkem, snažila se skrýt před matčinými očima a vodu vypít v klidu, poněvadž pod jejím bystrým pohledem se jí z vody zvedal žaludek.

Když jí otec vyprávěl o Chopinovi pobývajícím v Dušníkách, přemýšlela, jestli se také tolik šklebil, když tento hnus polykal. Hledala spojitosti s životem mladého Fryderyka zejména teď, když ležela na nepohodlné pryčně a snažila se nějak zaměstnat hlavu. Také jezdila do lázní. Ba co víc, věřila, že oba, ona i slavný klavírista, vnímají svět podobně a že ze svých pozorování vyvozují podobné závěry. Stejně jako on se je pokoušela přenést na papír.

Dopalovalo ji, že těžce nemocní lidé začali tvořit fronty u pramene už od šesti ráno. Chopin to dokázal zachytit v obrazech. Při vzpomínce na jeho zápisky se v duchu usmála. Ano, čím těžší chorobou někdo trpěl, tím rychleji mrskal nožičkama, aby byl u napajedla první. Voda z pramínek a bahenní zábaly musely mít ozdravné účinky. Už během prvního dne pobytu zde téměř všichni získávali sílu, zejména ženy, které se dokázaly několikrát během dne převléct.

Proč na ně, na tyto bezvýznamné věci, myslela zrovna teď? Rašelina. Ten člověk musel nedávno projít rašelinnou lázní nebo také pravidelně pil vodu s kyselinou uhličitou.

Nová myšlenka ji znovu povzbudila. Únosce nebyl sám, jistě jich bylo víc. Všechno plánovali dlouho, museli se potloukat poblíž, pozorovat ji, snad dokonce bydleli ve stejném hotelu.

Zařala ruce v pěst, jinak nedokázala dát emocím volný průchod.

V myšlenkách se vrátila do dne únosu. Přivřela oči, jako by jí to mělo pomoci v soustředění. Zieleniec. Jeli tam ve třech,

využili automobil, který jim zapůjčila rodina hraběnky von Magnis. Mnoho času strávili lyžováním, poté v hostinci. Viděla tenkrát někoho povědomého? Někoho, kdo stejně jako oni přijel do Dušníků nabrat síly?

Ne, tehdy si nevšímalala téměř ničeho. Po tom, čeho byla svědkem hned zrána, měla mizernou náladu. Gabriele Magnisová dělala vše, co bylo v jejích silách, aby ji rozveselila, její námaha však vyšla vniveč. Litovala, že s touto cestou souhlasila.

Udělala to impulzivně, zřejmě jen kvůli konfrontaci s jejich společníkem, Bastianem Rabem. To, co viděla těsně před odjezdem... Bastian tam byl, stál s ní u okna. Úplně jako by si oba byli jisti, že je nikdo neuvidí. Ta, která se chtěla stát její přítelkyní, se dopustila tak hrůzné zrady... Jak mohla být Sabine tak hloupá, že jí věřila?

Rabe spekuloval. Teprve teď si to uvědomila. Když ho několikrát viděla v hotelu, byl obklopený novinami a probíral se společníky finanční krachy a investice, jako by to na někoho mělo zapůsobit. Zdálo se, že se jí chce zalíbit. Skočila mu na to? Třeba měl obchodní talent, zatím však žil z peněz svého strýce, Fritze Scholze, majitele Germanie. Talent měl především k něčemu jinému, to ano. Jak je vidět, dokázal každé ženě poplést hlavu.

Už při lyžování v Zieleňci se k nim přidal Thomas Zuber, Bastianův vrstevník a známý. Pohledný voják do jejich společnosti rychle zapadl. Sabine díky němu na svá trápení téměř zapoměla. Bastiana kvůli jeho kamarádovi ignorovala. Rabe, jak se zdá, rychle zalitoval, že mladého vojáka do společnosti přizval. Byl rád středem pozornosti.

Hostinec – teď se Sabine v myšlenkách přemístila do něj. Na okamžik vyšla ven, aby se nadýchala čerstvého vzduchu... Tuto verzi „prodala“ známým. Ve skutečnosti si chtěla zapálit cigaretu, kterou dostala od mladého vojáka. Musela se uklidnit, protože byla stále otřesená.

Právě tam se to stalo. Kousek od místa, kam předtím zapíchla lyže do sněhu. Ucítla silné škusnutí. V první chvíli si myslela, že ji někdo škádlí a chce ji postrašit, brzy ale ztratila dech a něčí prsty se jí sevřely kolem krku. Ruce jí okamžitě zkroutili dozadu a do úst strčili kousek jakéhosi hadru. Pak ji obklopila temnota, někdo jí narazil na hlavu pytel. Pama-

tovala si, že když si ji někdo přehodil přes rameno, vůbec se nebránila. Teď na sebe měla vztek, mohla se přece prát, kopat, kousat. Jenže strach byl paralyzující, nesli ji krotkou, bezvládnou, jako ovci na porážku.

Vzpomínka se vytratila. Ucítla, jak ji pálí pod víčky. Slzy však nedokázala přemoct.

Otevřela oči a volnou rukou se dotkla strnulého zápěstí. Otok splaskl. Na to čekala, snažila se toto místo nedráždit.

Měla plán. Zpočátku se zdál být naprosto iracionální, teď ovšem byla přesvědčená, že se jí podaří.

Sáhla pro krajíc ležící na talíři. Byl nerovnoměrně ukrojený a silně namazaný. Únosci na másle nešetřili. Středkou pečiva přešla po kůži na ruce. Dotek byl příjemný, snižoval bolest a příjemně chladil.

Máslo rozetřela pečlivě, dostalo se pod kovová pouta. Ujistila se, že ho použila celé, teprve pak zadržela dech, zahнала myšlenky na bolest a přitiskla palec k dlani. Snažila se ho vytlačit co nejvíc do strany.

Překvapením téměř vyprskla smíchy. Povedlo se! Ruka vyklouzla z želízek, stačilo silně táhnout k sobě celou paží.

Co teď? Všechno šlo nečekaně hladce. Tam její plán skončil. Asi nevěřila, že by se mohl povést. Vznikl, aby na něco upřela myšlenky a nezešílela. Začala naslouchat. V budově panovalo naprosté ticho. Muž chodil pro talíř nejdříve hodinu po přinesení. Neměl důvod se do sklepa vracet. Ti lidé si připadali tak sebejistí, jako by si vůbec nepřipouštěli, že odsud může někdo utéct.

Rozhlédla se. Celý pokoj už dávno důkladně prohlédla. Zapamatovala si každý kus vybavení i škrábanec na zdi, jako by jí mohly nějak poradit. Těsně za ní, vysoko, téměř u stropu, se nacházelo sklepní okénko. Dopadala z něj do sklepa trocha světla. Už předtím ji napadlo, že to bylo kvůli závěji, která se mohla u budovy nahromadit. Věděla, které pružiny vyluzují nesnesitelný, skřípavý zvuk, sesunula se tedy z postele velmi opatrně. Bosé nohy se konečně dotkly studené podlahy. Neměla tu své boty, museli jí je vzít, ale na chlad ohledy nebrala. Polilo ji horko, srdce se v hrudi ozvalo neklidným rytmem, v hlavě jí hučelo, jako by se tepnami valil zpěněný proud.

Při prvním kroku se jí podlomila kolena. To nečekala. Byla zesláblá a tělo odmítalo poslušnost. Přesto se vzchopila. Ze stolku sundala talířek a hrnek s čajem a odložila je na podlahu. Nábytek nebyl těžký. Odnesla jej ke zdi.

Delší chvíli se snažila uklidnit. Postavila nohu na desku stolu, opatrně, bez jistoty, že unese tíhu jejího těla. Zapřela se o zeď, pak se zvedla a přitáhla druhou nohu. Byl to mizerný stolek, lítostivě zaskřípal, ale naštěstí se nerozpadl.

Natáhla ruku a dotkla se děsivě studeného skla, načež sjela bříšky prstů k okennímu rámu. Zachvěla se, když prsty narazily na petlice.

Musela chvíli čekat, aby uklidnila srdce, které jí opět poskakovalo v hrudním koši. Nakonec sevřela prsty odstávající část petlicového očka, zdvojnásobila sílu. V té chvíli se stolek zachvěl. Zoufale se přitiskla ke stěně, přesvědčená, že se spolu s nábytkem sesype na zem a hlukem přivolá únosce, získala ale rovnováhu. Petlice zařinčela, rám se suchým zapraskáním odskočil.

Dovnitř sklepení vletělo sněhové chmýří. Zvedla hlavu a do plic nasála osvěžující závan vzduchu.

Smrákalo se. Škvírou viděla obrys tmavnoucího nebe a vrcholky stromů. Snažila se víc odchlípnout rám okna, ale okno bylo něčím zablokované. Skončí tím její pokus o útěk?

Zklamaně okno zavřela. Netrpělivě přejela rukama podél bočního rámu a brzy narazila na dvě zarážky, které umožňovaly v určitých stupních vytahovat a stahovat okénko do požadované výšky. Uklidnila se, už věděla, že to zvládne. Opět okno otevřela, přičemž se snažila o plynulý pohyb, a petlice se zastavila u poslední zarážky.

Povedlo se. Najednou si připadala jako tenkrát, když ujídala koblihy z kuchyně staré Hanny. Tehdy se také protahovala malým světlíkem. Ta radost byla nepochopitelná, úplně jako by zapomněla, že utíká z rukou únosců.

Opět se zaposlouchala. Nedolehl k ní ovšem žádný zvuk ani zevnitř domu, ani ze dvora.

Okamžitě se rozhodla. Ucítila příliv síly, kterého se rozhodla využít. Hodiny gymnastiky, které nesnášela, se měly konečně naprosto překvapivým způsobem ukázat jako užitečné.

Dívka se postavila na špičky, vystrčila ruce z rámu a rukama se chytla okraje parapetu. Nohy se přesunuly po hru-

bé zdi, ona sama se zvedla nahoru. Chvíli se obávala, že jí rozechvělé zápěstí odmítne poslušnost, ale našla oporu v silných prstech na noze a vsunula se do otvoru sklepního okénka.

O něco se praštila do hlavy, silně. Ucítila palčivou bolest, kapky krve jí stekly z čela a kápily na okenní rám. Tomu už ale nevěnovala pozornost. Vydechla vzduch z plic s myšlenkou, že se hlavně nesmí zaseknout, a sáhla dál, aby přitáhla tělo směrem ven.

*

Bosé nohy se propadaly do sněhu, krystalky ledu drásaly kůži, ale nevšímalá si toho. Běžela po pěšině pokryté hlubokým, čerstvě napadaným sněhem a neotáčela se. Po necelých dvaceti krocích od budovy zaslechla vzteklé štěkání. Teprve teď si uvědomila, k čemu se rozhodla. Až dosud vykonávala úkoly, které si zadala, nebrala ale v úvahu eventuální důsledky svých rozhodnutí. Vůbec ji nenapadlo, že by tu mohli mít psa, když ho předtím ani jednou neslyšela.

Cítila mravenčení v zátylku, kůže na krku a hlavě jí trnula, úplně jako by do těch míst měla štěkající bestie každou chvíli zatnout zuby.

Neměla moc času se rozhodnout. Budovu, ve které ji drželi, přelétla pohledem. Dřevěná bouda byla pokrytá silnou sněhovou čepicí, z komína stoupal dým. Kolem se táhl neproniknutelný les.

Vyjeté koleje ve sněhu – všimla si jich v měsíčním světle. Vydala se podél nich k průzoru mezi stromy. Musela to být příjezdová cesta k nějakému domu. Modlila se, aby se zpoza zatáčky vynořily budovy, aby někdo zaslechl její volání o pomoc.

Dolehlo k ní prásknutí dveřmi a něčí výkřik. Strach ji znovu téměř paralyzoval. Zalapala po dechu, srdce jí bilo jako splašené. Nikdy v životě neběžela tak rychle.

Honba za ní započala. Kletby jako by byly čím dál hlasitější.

Les. Za zatáčkou viděla pouze neproniknutelnou čern zástupu stromů. Musela seběhnout z cesty, věděla, že ji během několika minut dopadnou. Uskočila bokem a po kolena zabořená do sněhu vyrazila mezi stromy po svahu dolů. Bála

se, že ve vánici co nevidět uvízne. Naštěstí se sněhová pokrývka pod nohama brzy ztenčila a ztvrdla, jako by hustý baldachýn větví nad její hlavou ochránil zem před sněhem.

Konečně se začalo dít něco podle jejího přání. Teď potřebovala především trochu štěstí. Věděla, že pokud se vydala na útěk špatným směrem, zmrznou jí nohy a padne vyčerpáním, než najde pomoc. I kdyby se jí podařilo únoscům uniknout, zemře na podchlazení.

Jak dlouho běžela? Připadalo jí, že věčnost, i když ve skutečnosti neurazila víc než kilometr. Naštěstí za sebou neslyšela hlasy pronásledovatelů. Ti, kteří ji honili, museli jít dál po cestě, nevšimli si, že uskočila stranou. Než si uvědomí, že se spletli, uplyne několik dalších minut.

Dolehlo k ní šumění vody. Takže potok. Podaří se jí ho přejít? V té chvíli se zdálo, že se její bosé nohy proměnily v rampouchy. Necítila ještě bolest, ale věděla, že přijde.

Najednou se zachvěla, když zaslechla vzteklé vytí pouhých několik stovek metrů za sebou. Pes. Vrátili se pro psa, aby ji vystopoval.

Strach by jí teď měl dodat sil, ale stal se pravý opak. Běžela čím dál pomaleji, svaly jí tuhly, dokonce ústa jí odmítala poslušnost. Nevzdávej se, opakovala si v duchu, teď ještě ne, bojuj! Před očima se jí míhaly světlé skvrny. Projelo jí vzlyknutí. Způsobilo, že se téměř zastavila.

Terén se zvedal. Šumění potoka zmizelo, jako by se od něj vzdálila. Opět se bořila do sněhu až po kolena. Nebyla schopná běhu. Šla krok za krokem, stále kupředu. Začínala chápat, že se jí utéct nepodaří, a překvapilo ji, s jakou odevzdaností se s tím smířila. Prostě šla stále za nosem na dvou mramorových sloupech, ve které se proměnily její nohy.

Opět uslyšela šumění potoka, někde dole, za příkopem, věděla však, že je to konec. Stejně neměla sílu jít dál. Otočila se k pronásledovatelům. Dva muži a pes. Pohybovali se rychle. Pomyslela si, že kdyby měla boty nebo kdyby si alespoň omotala nohy prostěradlem, její šance by se zvýšily. Skoro se rozesmála. Matka jí pořád opakovala, že všechno dělá bez rozmyslu. Měla pravdu.

Ten muž vepředu. Nekuhal, teď poznala jeho charakteristický způsob chůze bez problému. Už věděla, kdo to je, nezvládl ji ošálit.

Pes zavrčel a vyrazil kupředu. Dívka reflexivně o několik kroků couvla a zvedla ruku v obranném gestu. Ztratila pevnou půdu pod nohama. Muž k ní přiběhl a uchopil ji za zápěstí. Pohlédla mu do očí. Trvalo to zlomek vteřiny. Pak ucítila, že únoscovy prsty povolují sevření. Nohy sklouzly ze zmrzlé skály a spadla dozadu, na záda. Proudící vzduch jí zašuměl v uších. Připravila se na bolestivý náraz, ale nedošlo k němu hned. Šumění potoka se ozvalo s dvojnásobnou silou, pak přišly bolest a temnota.

*

V hlavě jí zněly čisté tóny valčíku v cis moll... Její myšlenky byly roztržštěné a chaotické, ale hudba jako by ji naplňovala a přebírala kontrolu nad jejím strachem. Na krátkou chvíli otevřela oči, nad sebou uviděla skalnatý výčnělek. Ležela v jakési průrvě, jejíž stěny osvětlovala bledá záře měsíce. Snažila se pohnout, pohnout rukou nebo nohou, a nechápala, proč toho není schopná. Doslova jako by její vědomí někdo uzavřel do dřevěné klády.

Snažila se křičet, ale nebyla s to ze sebe vypravit hlásku. Opět zvedla víčka, protože jí připadalo, že se něco jemného dotýká její tváře. Měsíc zmizel za mraky. Ve tmě vířily bledé sněhové vločky. Usmála se. Představila si teplou bílou deku, která každou chvíli zahálí její tělo. Srdce zpomalovalo, zvuky se dlužily, rezonovaly až do nekonečna, stejně jako tóny jejího oblíbeného valčíku...

LÁZNĚ DUŠNÍKY, 4. KVĚTNA 1921

Komisař Wilfried Mott, šéf policie v Lázních Dušníky, měl špatný den. Pokud by se jeho spolupracovníků někdo zeptal na názor, svorně by potvrdili, že špatný den jejich šéfa trvá už hezkou řádku let. Zamračený, přísný obličej policisty byl v městečku dobře známý a téměř každý, jakmile jen trochu mohl, ustupoval Mottovi z cesty. Nastávaly však okamžiky jako například tento, kdy byl kontakt s komisařem nevyhnutelný. Tím, kdo měl tu smůlu, že směřoval do kanceláře nadřízeného na dušnické stanici, byl policejní asistent Klaus Bausch.

Bausch věděl, jak bude rozhovor probíhat. Při prvních asistentových slovech komisař našpulí rty, jako by se jimi snažil dosáhnout na vzdálený pokrm, pak jeho obočí utvoří písmeno V. Nejhorší však budou šedé oči – stanou se chladné a nepřátelské. Ba co hůř, jakmile si Mott uvědomí, že bude muset záležitosti, se kterou podřízený přišel, věnovat další pozornost, vybuchne. Na oplátku ji budou muset věnovat všichni zaměstnanci stanice, a to včetně sekretářky a vrátného.

„Sedněte si, Bauschi! Co civíte jak tele na nová vrata?“ Mott od sebe odstrčil sklenici s perlicí tekutinou. Mnul si spánky, což svědčilo o tom, že má migrénu.

Mottovy oči byly malé, mhouřil je, migrénu zjevně doprovázela světloplachost. Téměř nepohyboval obrovskou holou hlavou, posazenou ztuhla na krku, jako by se bál, že neopatrným pohybem způsobí nárůst krevního tlaku v týle.

„Měli jsme telefonát...“

Bausch při předávání zprávy o rozhovoru vedeném před pěti minutami zadržoval. Nebylo to způsobeno ani tak drastičností popisu poskytnutého svědkem, jako komisařovou reakcí, úplně jinou, než očekával.

Mott asistenta ani jednou nepřerušil. Jeho oči se během vyprávění rozšiřovaly do takové míry, až se zdálo, že prokrvené oční bulvy vypadnou z důlků.

„Seber lidi, Bauschi, jedeme tam,“ přikázal komisař, když se ujistil, že podřízený nemá, co by dodal. Hned sáhl pro sklenici a jedním douškem tekutinu vypil, protože mu vyschlo v ústech. Zaskočilo mu, a tak se bouchl pěstí do hrudi a zakašlal. „Za pět minut ať posádka čeká v autě. A ať si někdo zkusí přijít pozdě, zpřelámu mu všechny kosti v těle!“

*

O necelou půlhodinu později seděl komisař Mott v jednom ze dvou policejních aut mířících do vesnice Graniczna. Terén strmě stoupal. V zimě tudy projíždělo čím dál víc turistů na Zieleniec, nejvýše položenou ves v Sudetech. Mikroklima této oblasti bylo známé a vyhledávané. Na některých místech bylo možné najít snůh ještě pozdě na jaře.

Mott nenáviděl snůh i veškerou aktivitu spojenou se zimními sporty. Jeho žena se ho často pokoušela vytáhnout do Zielenice na lyže, syn se dokonce snažil změřit svoje síly na zdejším můstku. Ovšem Wilfried, když už byl přinucen jet na svah, trávil čas v tamějších hostincích se sklenicí piva. Připadalo mu, že takhle alespoň ochrání kosti a klouby před zraněním. Z paměti vytěsnil skutečnost, že si před několika lety zlomil nohu při odchodu ze zieleniecké hospody.

Zatracená zima. Při vzpomínce na poslední měsíce se Mott otrásl. Od neustálého choulení a pokusů o udržení zbytků tepla pod kabátem ho bolely svaly a šíje. Napůl roztrálené haldy, které viděl z okna, mu způsobovaly ještě větší bolesti hlavy. Další a další léky, které bral při pokusech o zmírnění projevů migrény, se ukazovaly jako naprosto neúčinné. Domníval se, že ho intoxikuje toto místo, vpouští mu do žil nějakou látku, která způsobuje přecitlivělost celého těla. Třeba se to svinstvo do jeho organismu dostává místní vodou? Třeba šlo o odér, který se šířil z hotelů, ozdravoven a lázeňských domů? Pach, ze kterého omdlával už při pouhé vzpomínce. Síra, železo, uhličitan. Celá ta pitomá Mendělejevova tabulka. Nikdo by ho nedokázal